28 Απριλίου 2015

Η αιχμαλωσία του αδαμικού ανθρώπου στην εξουσία του διαβόλου.

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ορθόδοξη πίστη

Φωτο:.booksite.ru

(Ιωάννου Κ. Κορναράκη, Ομ. Καθηγητού Παν/μίου)

Ο πρωτόπλαστος αδαμικός άνθρωπος, παραβαίνοντας την παραδείσια εντολή του Θεού, παγιδεύτηκε στην κατά-σταση της αμαρτίας! Αμάρτησε!

Τί σημαίνει όμως στην περίπτωση αυτή η αμαρτία; Τί ήταν η αμαρτία; Ποιά ήταν η υπόστασή της; Μήπως είναι αρκετή η κατανόηση της αμαρτίας σαν μιας πράξης απλώς τραγικής; Εξουθενωτικής για τον αυτουργό της; Για το Λόγο ότι, με την πράξη αυτή το ζεύγος των πρωτοπλά-στων απώλεσε ζωτικά γι' αυτό στοιχεία της θείας εικόνας;

Είναι αλήθεια ότι ο εικονισμός της αμαρτίας, στην περίπτωση των πρωτοπλάστων, ο οποίος την παρουσιάζει σαν μια πράξη επιλογής ενός καρπού βρώσης, ελαχιστο-ποιεί στη σκέψη του παρατηρητή τις υπαρξιακές της συνέ-πειες για τους αυτουργούς της επιλογής αυτής. Βέβαια, η υπογράμμιση της απώλειας,

με την πράξη αυτή, της θεουργικής δυναμικής του «κατ’ εικόνα», διογκώνει τις συ-νέπειες αυτές σε όρια όντως συγκλονιστικά. Η απώλεια του «κατ’ εικόνα», ως απώλεια της κατά χάρη θέωσης! Αυτό φθάνει, θα έλεγε κάποιος. Ό,τι άλλο κι αν προσθέ-σεις, δεν χειροτερεύει τα πράγματα!

Κι όμως! Δεν πρέπει να ξεχάσουμε τον «ηθικό» αυ-τουργό της αδαμικής παράβασης! Τον διάβολο! Αυτός είναι ο αίτιος όχι μόνο της απώλειας του «κατ’ εικόνα» αλλά και της ανθρώπινης υπόστασης του αδαμικού αν-θρώπου. Μετά την παράβαση αυτή ο άνθρωπος αυτός δεν ήταν πλέον άνθρωπος ή τουλάχιστον μόνο άνθρωπος!

*

Κατά τον όσιο Μακάριο τον Αιγύπτιο, ένα χαρισμα-τικό αγωνιστή της άσκησης της πατερικής ερήμου, η αμαρτία η οποία τελέσθηκε με την αδαμική παράβαση δεν ήταν μια απλή πράξη, αλλά από την αρχή φάνηκε ότι ήταν μια δαιμονική παρουσία, μια υπόσταση, η οποία κατέκτησε τον παραβάτη. Κυριάρχησε στο νου του, στην καρδιά και στη λειτουργία των λογισμών του.

Και εξηγεί στη συνέχεια ο όσιος Μακάριος, ότι μόλις ο Αδάμ διέπραξε την παράβαση, ο δαιμονικός όφις, με τον οποίο διαλέχθηκε και στον οποίο υπάκουσε, εισήλθε στον οίκο της ψυχής του σαν δεσπότης, σαν μια ακόμη ψυχή, δίπλα στη δική του ψυχή. Με άλλα λόγια η ψυχή του αδαμικού ανθρώπου ταυτίσθηκε με τη δύναμη και το σώμα του Σατανά!

Επομένως, γράφει ο ίδιος όσιος, όταν ο απ. Παύλος συνιστά «εκδύσασθε τον παλαιόν άνθρωπον», εννοεί να βγάλετε αυτόν τον άνθρωπο, ο οποίος δεν είναι άλλος α-πό τον Σατανά, επειδή αυτός έχει ταυτισθεί, σαν τέλειος άνθρωπος, προς άνθρωπο. Έχει ταυτίσει τα μάτια του με τα μάτια του ανθρώπου, το κεφάλι του με το κεφάλι του ανθρώπου, τα αυτιά του, τα χέρια του και τα πόδια του, με τα αυτιά, τα χέρια και τα πόδια του ανθρώπου! Έτσι ο διάβολος εκάθισε στην καρδιά και το νου και το σώμα του αδαμικού ανθρώπου «ως εις θρόνον ίδιον», «αιχμαλωτίσας τον άνθρωπον απ’ αρχής».

*

Η δαιμονοποίηση αυτή του ανθρώπου της πτώσης δεί-χνει το ουράνιο ύψος, από το οποίο έπεσε ο οικοδεσπό-της, η κορώνα της δημιουργίας, το κάλλιστο θεότευκτο κτίσμα του δημιουργού!

Ο Θεός τοποθέτησε τον Αδάμ στον Παράδεισο ως οικοδεσπότη και συντηρητή του κάλλους του. Αλλά τον ετίμησε επίσης με το αξίωμα να άρχει όλων των έμβιων

όντων και πάσης της γης· και μάλιστα να κατακτήσει τη γη με το μεγάλο πλήθος των απογόνων του. Επιπλέον του παρεχώρησε το δικαίωμα να ονοματοδοτήσει εκεί-νος τα διάφορα έμβια όντα, πράξη η οποία ανήκε κυρίως στο δημιουργό της κτίσης και όχι σε ένα δημιούργημα!

Ιδού λοιπόν! Ο πρώην κύριος του Παραδείσου και πά-σης της γης και πάντων των έμβιων όντων, τώρα υποχείριος του διαβόλου, αιχμάλωτος και ανελεύθερος, σκλάβος των δαιμονικών δυνάμεων και εξόριστος στη γη των βασάνων, των ακανθών και των τριβόλων, του κόπου και του μόχθου, του ιδρώτα και τέλος δέσμιος μιας υπαρξιακής μοναξιάς αφόρητης κι ανελέητης. Ιδού η πτώση του Αδάμ! «Και ην η πτώσις αυτού μεγάλη …». Ποιό άραγε είναι το μέλλον του;

(Ιωαν. Κ. Κορναράκη, Ομ. Καθηγητού Παν. Αθηνών, Σώμα και Αίμα Χριστού, Αθήνα 2010, σ. 53-56)